

Mùa hè đã tới, với những cánh hoa phượng đỏ thắm hòa tiếng ve sâu ru giấc ngủ ban trưa. Mùa hè là mùa chia tay, ta xa bạn xa thầy, xa phần trắng bảng đen và xa tất cả... Làm cho ta buồn với với. Con đường Trịnh Minh Thế buổi chiều nay chỉ mình tôi đếm bước. Những cánh hoa phượng đua nhau rớt dưới dưới gót chân, như tôi đang lần vào kỷ

niệm, chợt một kỷ niệm quay về trong tiềm thức, một lần sống lại cho nước mắt nhạt nhòa vết chân đi.

Có một mùa hè tôi đang lang thang trên một con đường đầy hoa phượng đang chăm chú nhìn những hoa phượng rơi xuống mặt đường đầy bóng mát, gió thổi mạnh làm những cánh hoa phượng rơi nhiều. Tôi thấy một cánh hoa phượng

đang bay theo chiều gió. Chợt tôi bắt gặp một cô bé đáng người gầy cao, khoác bên ngoài chiếc áo len vàng, làn tóc phủ xuống gương mặt. Trên tay cầm một cánh hoa phượng có vẻ nâng niu trĩu mển, còn một tay nhặt hoa rơi bỏ vào nón. Rồi bỗng nhiên cô bé bỏ cánh hoa và chạy theo một cánh hoa đang rơi. Tôi nhặt lại cánh hoa phượng đó, tôi thấy cánh hoa thực đẹp. Đang mãi miết nhìn cánh hoa chợt tôi ngẩng đầu lên bắt gặp một khuôn mặt dễ thương đang nhìn tôi và nghe một giọng nói từ làn môi màu hoa phượng.

- Cho tôi xin lại cánh hoa phượng ấy đi

- Ủa, cánh hoa này của cô hả? Sao mà cô lại đi nhặt hoa trong khi gió mạnh thế?

- Dạ ! tôi nhặt hoa phượng về ép vì hoa phượng đẹp quá đi! Tôi mỉm cười nhìn mông lung và chợt cô nói :

- Anh cho tôi xin lại đi, cánh hoa này đẹp nhất đó.

- Vậy hả ! Nhưng với một điều kiện?

- Mà điều gì mới được chứ.

- Rất dễ, cô cho tôi biết tên nhé.

Lúc đó cô cúi mặt thẹn thùng, đôi má ửng hồng và đáp

- Dạ ! tên tôi là cái gì đang bay và anh đang cầm đó.

Tôi chợt hiểu

- À thì ra tên cô bé là Phượng, khi nào Phượng ép cho tôi một cánh hoa nhé.

Cô ngẫm nghĩ và đáp :

- Dạ ! Anh cũng thích hoa phượng

lắm hả ?

- Vâng, tôi m ế n
Phượng lắm.

Cô chợt hiểu,
lấy cành hoa Phượng
và chạy mất.

◎◎
◎

Vài hôm s a u
tôi tỉnh cở thấy
Phượng đi trên con
đường cũ, trên tay ôm
vở và những tập giấy
Thấy tôi, đôi mắt
Phượng chớp nhanh,
bấy giờ tôi nghe một
nói buồn phảng phất
trên đôi mắt Phượng
Tôi hỏi.

- Phượng đi đâu
mà buồn quá vậy ?

- Phượng đ ể n
trường rút hồ-sơ.

- Phượng không
học nữa sao ?

- Dạ Phượng khg
còn học ở đây nữa.
Phượng sắp phải xa
đây để về Sài-gòn
học.

Qua dung nhan buồn
của Phượng, tôi cũng
nghe cả nỗi buồn
đang len dậy v à o
hồn.

- Khi nào thì
Phượng đi ?

- Có lẽ vào cuối
tháng anh ạ.

- Phượng rút hồ
sơ được chưa ?

- Dạ rồi. À quên
nữa, Phượng đã ép
cho anh một cành
hoa phượng ở nhà
đó.

- Nhà Phượng ở
đâu nhỉ ?

Phượng đưa tay
chỉ một căn nhà bên
giàn hoa giấy và
nói :

- Nhà Phượng đó

- Thế Phượng có
thể cho tôi đến nhà
lấy hoa được chứ ?

Phượng nghĩ một
lát rồi nói :

- Dạ được
Thế là tôi cùng

Phượng đi, cả hai không nói một lời gì chỉ ngậm hồn những ý nghĩ riêng tư.

Chợt nghĩ ra, Tôi hỏi

- Phượng có nhớ nhưng nhiều khi xa đây không hở.

- Chắc có lẽ Phượng sẽ nhớ thật nhiều.

- Vâng, Phượng đi rồi buồn nhỉ.

Và chúng tôi lại im lặng vì một nỗi buồn lại đến. Lúc sau đến nhà Phượng cô bé quay lại nói.

- Anh chờ ở đây hay vào nhà chơi nhé

- Thôi, tôi đứng ngoài này cũng được

Thế rồi Phượng trở ra trên tay cầm tờ giấy trắng ép một cánh hoa đưa cho tôi và nói :

- Đây hoa Phượng của anh, cánh hoa này đẹp nhất hơn những cánh hoa mà

Phượng đã ép đó.

- À, sao Phượng không lấy cho tôi một cánh hoa khác, vì tôi mến hoa phượng nên không ngại đẹp hay xấu. Cô bé thận trọng cúi đầu để tránh sự bối rối của mình.

- Ờ, xin lỗi anh có thể cho Phượng biết tên anh chứ ?

- Tôi cũng quên mất, biết nhau đã lâu mà Phượng lại không biết tên tôi. Vui nhỉ à tên tôi là An. Lê Nguyễn cường An.

Cô bé nhắc lại.

- Lê Nguyễn cường An, tên anh đẹp nhỉ

- À, tí nữa quên mất, tôi chỉ biết tên Phượng, còn họ của Phượng ?

Phượng mỉm cười rồi đáp :

- Trịnh thị Kim Phượng. Í, mời anh vào nhà chơi. V ừ a

nói xong thì trong nhà có tiếng gọi Phượng.

Tôi liền nói :

- Trong nhà ai gọi Phượng kia. Thôi An hẹn khi khác nhé

- Dạ.

Và thời gian qua thật mau, chúng tôi chưa dám nói một điều gì trong đầu óc mình nghĩ thì ngày Phượng ra đi đã đến. Tôi đưa Phượng raphitrường phi-cơ sắp cất cánh Phượng bước lên phi cơ và dơ tay vẫy chào, Phượng có ngoảnh nhìn tôi để rồi đi vào trong. Chiếc phi-cơ cất cánh và khuất xa dần, mang theo hình ảnh tôi yêu mến, tôi cảm thấy mình vừa mất một cái gì quý báu và không bao giờ tìm lại

được.

Thế là hết, một năm đã qua, một năm đầy luyến tiếc nhớ nhung. Hè lại đến với mùa chia tay nào nùng như cánh hoa Phượng lìa cành còn vương mùi luyến tiếc Thời gian qua đi có bao giờ níu kéo được đâu, chỉ còn lại nỗi nhớ nhung, rồi chắc bao giờ quên ?

Cánh hoa Phượng ngày xưa bây giờ đã tàn và ly xa cùng mảnh giấy trắng, chỉ để lại dấu vết hoa Phượng vẫn còn đó và còn mãi mãi.

o AN-CƯỜNG

- 10 -
A₁